

סלוגי בעל גוף

אני רוצה להציע התבוננות על התערוכה כעל גוף.

תחילתה בגוף האישי של כל אחד מאתנו לבד בסטודיו.

עם המפגשים בינינו החלו אלמנטים משותפים לחלחל ולצוץ זה בעבודות של זו, אבל בהחלט המשכנו כל אחד בשלו. עם תליית התערוכה שאלנו את עצמינו באיזו מידה שומרים על נפרדות וכמה מתערבבים. משהן תלויות, נראה שהעבודות מביאות מספר סוגי התייחסות לגוף מבחינת מידת הקרבה אליו.

מתי מנסה לנסח אמתות ממבט גלובלי. אפילו 2 כדורי ארץ שלמים יש אצלו. הסדרה 'נותני שירות' מגדירה את כולנו כבעלי תפקיד במערכת הגדולה. הדמויות האלגוריות שתולות בתוך אזורי המחיה שלהן ועושות פוזות שיתאימו לתפקיד, אבל הכל מאיים לקרוס. הביצה של השף נוזלת והמבנה בבד הירוק כמו גם הקורבנות ונוגשיהן בבד הצהוב עומדים להמס אל הנזילות הקדומות. וממילא האישה, הרפסודה, האוּז, העולם, כל זה לא באמת קיים, זה רק צבע.

העבודות של **מיכל** בחדר הקטן קרובות ברוחן לציורים של מתי. בסדרה שקרויה הפעם 'רווח והצלה' יש צמדי דמויות במערכות יחסים של ספק תמיכה והצלה ספק ניצול ועינוי. למתי וגם למיכל, עניין באיורים לסיפורי מוסר גרמניים על קסמם ואכזריותם.

העבודות הצבעוניות של מיכל בחלל הגלריה לוכדות את הגוף במבט קרוב יותר. הוא כל כך קרוב, שאין מקום לסביבה ורק חלקים מהגוף מופיעים בתמונה, בלי אבחנה ברורה בין פנים לחוץ. פני השטח של הציור מחצינים את החומר. המבט חודר מבעד לעור והגוף מתפרק. בדומה לבועות הדיבור הריקות של מתי, אצל מיכל חוזרת צורת עקבה, בד"כ שחורה, שמתפקדת כסוכנת תקשורת מסוגים שונים, שואפת למגע ברעות, בתשוקה, או בחודרנות ואלומות. הצבעים אפלים אבל גם מתוקים, כמו סוכריות רעילות.

אצל **גלעד** ההתקרבות מתעצמת פי כמה, עד שחלקיקי החומר נחשפים. אין זו עוד אלגוריה, אלא הדבר עצמו, ובגדול. גלעד הצלם ממיר בעבודות אלה את האקט המרוחק של הקלקת המצלמה מול דימוי, לעבודה פיזית יותר. הוא מורח צבע על זכויות ושקפים, סורק ומדפיס. הדפסות הענק חושפות הפתעות בחומר, דמויות ודימויים צפים ונעלמים. חלקיקי החומר החומקים מן העין בד"כ, מקבלים כאן העצמה ברוטאלית, נחשפים ומתקבעים על יריעות שמשונית המקובלת כמצע לשלטי חוצות.

התנועה בין פנים לחוץ באה לביטוי גם בחלל הבלקונט, לשעבר חנות לבנים. רוחות הרפאים של התחתונים חובקות בטבעיות את חלקי הגופים. הפונדקאית של מתי תלויה על דלת הזכוכית ומצדיה אפשר לראות עוברי אורח בסמטא ואת המנופים הכבדים פועלים בחפירות הרכבת הקלה. הפירוק בעבודותינו האישיות והאינטראקציה ביניהן נותנים תחושה שהצגתן בסמוך למקום בו מרוסק האספלט ונפערת האדמה כדי להטמין בה תנועה, נכונה. האישה האדומה בציור הצהוב אכן מצביעה למטה. הגוף ב'התפרקתי' אכן נפרץ לכל הכוונים. המזוודה של גלעד אכן מתמסרת פנים וחוץ בו - זמנית, כמו שיקוף רנטגן בשדה התעופה.

הגביש התלת ראשי של גלעד, מתי ומיכל, התחבר לגביש הארבעה - ראשי של 'חושן'. התערוכה מציגה גוף שונה מזה שיצא לדרך, והוא עדיין בודק עם עצמו אפשרויות של חיבור והתפרקות בחלל הגלריה.

מיכל בקי,

21.6.19, נכתב בעקבות שיחות בתערוכה